

OPISKELIJAN USKONTUNNUSTUS

Tosikertomus

MERJA HAUTANEN

OPISKELIJAN USKONTUNNUSTUS

Tosikertomus

MERJA HAUTANEN

Uskon tunnustaminen uudessa
ympäristössä voi olla vaikeaa ja siitä
on seurauksia. Valitsemalla
tunnustuksen tien, tulee osalliseksi
myös siunauksen tiestä.

OPISKELIJAN USKONTUNNUSTUS

1. LUKU

Ulko-oven viereen pysäköity auto käynnistettiin. Sitten kuului etääntyvää moottorin hyrinää ja Ella näki kuinka sininen Ascona kiihdytti hiukan, ja lähestyessään tien liittymää vauhti hidastui ja viimeinen havainto autosta oli sen vasen takavilkku, joka sekin aivan pian hävisi näkyvistä.

Nyt Ella oli yksin.

Sisäoppilaitokseen

Ellan setä oli tuonut hänen vähäiset tavaransa sisäoppilaitoksen soluasuntolaan. Heti paikalle saavuttuaan Ella oli käynyt opiston toimistolla sisäänkirjautumassa, saanut asuntonsa avaimen ja järjestyssäännöt sekä tiedon siitä, että ruokalassa olisi seuraavana päivänä aamupala kello kahdeksalta. Ruoka tarjottiin koulun puolesta, mutta kahvi ja pulla täytyisi ostaa itse. Kahvi-hetken saisi jättää halutessaan väliin ja oppilaitoksen soluasunnossa oli lupa valmistaa myös omia ruokia.

Ellan palattua toimistolta, setä oli auttanut häntä tavaroiden kantamisessa koulun asuntoon. Hän oli ensimmäinen paikalle saapunut tyttö ja pääsi valitsemaan huoneensa ennen toisia. Hän valitsi huoneen, jonka ikkunasta avautui samanlainen peltomaisema kuin oli

näkynyt Ellan huoneen ikkunasta, siellä kaukana kotona. Tämä huone oli pieni ja siinä oli vain kaksi yksinkertaista vuodetta, kaksiosainen vaatekaappi sekä pitkä kirjoituspöytä. Ella oli tuonut mukanaan viherkasvin, traakkipuun ja sen hän asetti huoneen ainoalle pöydälle. Kasettisoittimen hän sijoitti traakkipuun viereen ja järjesti vähäiset vaatteensa vaatekaappiin. Sitten setä hyvästeli Ellan ja lähti paluumatkalle, jota tulisikin kertymään yli sata kilometriä. Sininen Ascona oli poistunut asuntolan pihasta.

Ella katseli ympärilleen, eikä voinut olla huomaamatta, että sisäoppilaitoksen yleiset keittiötilat olivat aika kolkot. Vaaleaksi maalattu tiiliseinä ympäröi huonetta ja ruskeat, pienet keittiökaapit täyttivät huoneen vasemman nurkauksen. Kaapiston oikealla puolella oli pieni hella ja hellalla yksi kattila. Kaapiston vasemmalla puolella oli varsin pieni jääkaappi jos oletettiin, että siihen sopisi kahdeksan tytön ruokatarvikkeet. No, ruoka tarjottiin opiskelupäivinä koulun ruokalassa, mutta illat ja viikonloput piti pärjätä omillaan. Ellan huoneen lisäksi yleisten tilojen ympärille oli sijoitettu vielä kolme muuta huonetta, joissa jokaisessa oli samanlainen varustus. Jokaiseen huoneeseen asettuisi asumaan kaksi toisilleen entuudestaan

tuntematonta tyttöä.

Hän istui keittiön pöydän vieressä olevalle tuolille todeten, että pöytä oli muodoltaan pyöreä ja hyvin tilava. Sen ympärille mahtuisi tarvittaessa kaikki kahdeksan tyttöä. Ella tunsu olonsa epämukavaksi ja sisäinen kylmyys värisytti häntä. Hän oli nyt omillaan, ja tästä eteenpäin hänen täytyisi pärjätä yksin.

Oli syyskuun kuudes päivä. Kuukausi sitten hän oli täyttänyt kuusitoista vuotta. Joidenkin mielestä hän oli liian nuori asettumaan itsenäiseen elämään. Mitä muita vaihtoehtoja hänellä muka olisi ollut?

Ella palasi mietteissään eiliseen päivään. Hän oli ollut edellisenä iltana Tupsu-koiransa kanssa lenkillä viimeistä kertaa, ennen muuttoaan uudelle paikkakunnalle. Siinä ilta-auringossa kävellessään hän oli katsahtanut taivaalle ja nähnyt, kuinka pilvistä muodostui kuution muotoinen kaupunki. Aurinko paistoi kaupungin läpi ja sai hohtamaan sen kirkkaana ja kultaisena. Jostain kaukaa hän kuuli sisäisillä korvillaan laulua: ”Kotihin päin tieni kuljen, eessäni nään rantamat sen. Sinne mä kaipaen, kotihin taivaan, kutsun jo kuulla saan...” Tämä pieni hetki oli valanut rohkeutta ja myöskin lohduttanut. Tuossa hetkessä hän ymmärsi, että lapsuudenkoti olikin ollut hänelle vain eräänlainen välilaskupaikka, hän oli vasta matkalla kotiin. Taivaallinen kultakaupunki oli hänen lopullinen, todellinen kotinsa.

Ella oli tuossa hetkessä tuntenut olonsa rohkeaksi, mutta kuitenkin jokin oli saanut hänet epävarmaksi. Millä tavalla hän muuttuisi joutuessaan täysin vieraiden ihmisten joukkoon? Entäpä, jos hän ei uskaltaisikaan tunnustaa

uskoaan ja menettäisi sen, mikä oli hänelle arvokkainta?

Hän oli kuullut monissa seurakunnan saarinoissa kerrottavan, kuinka maailma kiehtoo, synti houkuttaa ja viettelee, maailma vei mukanaan eräänkin uskovan ihmisen, joka vaikutti niin vahvalle uskossaan. Ella oli käsittänyt, että maailman henki oli voimakas ja veisi mukanaan, jos ihminen ei uskaltaisi tunnustaa uskoaan. Hän oli päättänyt tunnustaa uskonsa uudella paikkakunnalla, mutta entäpä jos rohkeus ei riittäisikään. Päätäväisesti Ella oli avannut kirjoituspöytänsä laatikon, etsinyt sieltä pienen metallisen laatan, kiinnittänyt sen neulalla puseroonsa ja päättänyt ettei missään tilanteessa irrottaisi merkkiä vaatteestaan. Merkissä luki isoilla kirjaimilla: ”Jeesus rakastaa sinua”.

Valinta

Ella kokeili sormillaan puseron rintapielessä olevaa merkkiä. Siinä se oli, tiukasti kiinnitettyinä lujatekoiseen neuleeseen. Hän havahtui mietteistään siihen, kun avain kiertyi asuntolan ulko-ovessa. Uusi tyttö oli tulossa asuntolaan, ja nyt hän näkisi ensimmäisen uusista opiskelutovereistaan ja asuinkumppaneistaan. Ella tunsu yhtäkkiä olonsa heikoksi ja voimattomaksi, hänen kasvonsa valahtivat valkoiseksi, ja vapisevin, voimattomin sormin hän tarttui rintapielessään olevan merkin hakaneulaan. Jos hän pitäisi kiirettä, hän ehtisi vielä irrottaa merkin rintapielestään. Hätääntyneenä Ella vetäytyi naulakon suojaan, saadakseen enemmän aikaa toimenpiteen suorittamiseen. Nyt asuntolan ulko-ovi aukesi ja eteisestä kuului naisen ääni.

2. LUKU

Ella pysähtyi miettimään tilannetta. Ei, hän ei tekisi sitä! Hän oli päättänyt, että pieni, merkityksellinen laatta ei poistuisi hänen rintapielestään koko sinä aikana, jonka hän olisi sisäopilaitoksessa. Hänellä ei ollut voimaa tunnustaa uusille opiskelutovereille uskoa, mutta kyseinen merkki tekisi sen hänen puolestaan.

Hitaasti Ella irrotti vapisevat sormensa merkin hakaneulasta ja voimattomat kädet valahtivat sivuille. Hän oli kiusallisen tietoinen rintapielessään olevan merkin tekstistä, kun eteisen ovi aukesi ja kaunis, kiharahiuksinen tyttö astui sisälle asuntolaan.

”Sarianna”, tyttö ilmoitti nimensä.

”Ella”, kuului vastaus, ja seuraavien sekuntien aikana molemmat tytöt tekivät toisistaan tarkkoja havaintoja. Ella arvioi Sariannan iäksi noin kaksikymmentä vuotta. Hänen ruskeat kiharat hiuksensa laskeutuivat kauniisti olkapäille, tehden huolitellun loppusilauksen siroon ja viehättävään ulkonäköön. Sarianna ei tullut yksin vaan hänen takanaan astui sisään mies, josta tyttö kiirehti selittämään: ”Poikaystävä lähti tuomaan tavaroitani, hän ei ole aikeessa jäädä tänne pidemmäksi aikaa, mutta saattaa joskus käväistä luonani”.

Jos Sarianna huomasi Ellan rintapielessä olevan merkin, hän ei ainakaan maininnut siitä mitään. Sarianna valitsi samaan suuntaan avautuvat huoneen ikkunat kuin Ella, ja asettui Ellan vieressä olevaan huoneeseen.

Asuntolaan saapuvia tyttöjä

Vähän ajan kuluttua ovelta kuului jälleen ääniä. Tällä kertaa sisään astui tyttö, jonka vaaleat pitkät hiukset olivat tiukalla ponihännällä. Katse oli rehti, avoin ja suora. Hänellä oli yllään puolipitkä takki ja mukana pari kassia. Hän oli arviolta samaa ikäluokaa kuin Sarianna. Tyttö esitteli itsensä Päiviksi ja lyhyen vilkaisun jälkeen hän ymmärsi, että jokaisen tytön oli otettava itselleen kämppäkaveri. Nähtyään Sariannan joka vaikutti varsin miellyttävälle tuttavuudelle, Päivi ehdotti voisivatko he asua sa-

massa huoneessa. Asia vaikutti sopivan toiselle osapuolelle, sillä Päivi kantoi tavaransa sisälle Sariannan varaamaan huoneeseen.

Seuraavaksi asuntolaan saapui suloinen tyttö, jolla oli sirot kasvopiiirteet, tuuheat pitkät hiukset ja huolellisesti leikattu otsatukka. Kevyt nahkatakki istui varsin tyylikkäästi hoikkaan vartaloon. Iältään hän oli nuorempi kuin Ella, vain viisitoistavuotias. Hänen nimensä oli Jonna, ja hän asettui huoneeseen, josta avautui näköala opiston pihapiiriin, puistoon ja koulurakennukseen johtavalle polulle.

Jonnan jälkeen saapui vielä Anne ja Mervi. Anne oli kolmekymmentäkolmevuotias, kolmen lapsen äiti ja hänestä tuntui sopivalta asettua Jonnan kanssa samaan huoneeseen, tyttö kun oli vielä niin kovin nuori ja ehkäpä hän tarvitsisi tulevana päivinä aikuisen tukea. Huonejärjestely tuli näin kuntoon myös Annen ja Jonnan kohdalla.

Mervi vaikutti oman tiensä kulkijalle ja valitsi Sariannan ja Jonnan huoneiden välistä ainoan, vielä tyhjillään olevan huoneen. Sinne Mervi pudotti laukkunsa, heittäytyi sängylle ja totesi: ”Ainakaan vielä täällä ei ole ketään muita, minä jään tänne”.

Yksikään tyttö ei tullut edes kurkistamaan Ellan huoneeseen, eikä pitänyt sitä vaihtoehtona asunnokseen. Oliko syynä Ellan rintapielessä oleva merkki, vai jokin muu piirre tytössä? Ella olikin kotoa lähtiessään miettinyt, miten järjestäisi joka aamuiset ja iltaiset rukous- ja hartaushetkensä, jos toisenlaisia arvoja kunnioitava tyttö tulisi hänen huonekaverikseen?

Tyttöjen asuntolaan ei saapunut enää uusia tulokkaita. Ella tunsu helpotusta, ainakin vielä hän saisi olla yksin huoneessaan. Hän istui kapean sängyn laidalle miettimään tilannetta. Ehkä tunnustuksellinen laatta rintapielessä, jossa luki, ”Jeesus rakastaa sinua” olikin isomassa roolissa asioiden järjestymisen suhteen, kuin mitä hän oli alussa ajatellut. Asiat näyttivät järjestyvän yllättävän hyvin. Jospa tyttöjä ei tulisikaan tämän enempää!

Nyt Ella kuuli, kuinka keittiön pöydän ympärillä olevia tuoleja järjesteltiin ja sitten kuului ilmoitus: ”Hei kaikki tytöt! Kokoonnutaan yhdessä tänne keittiöön niin voimme tutustua toisiimme, koska emme ennestään tunne toisiamme.”

Vastahakoisesti Ella avasi huoneensa oven ja hiljaisena hän liittyi toisten tyttöjen seuraan, istuen yhdelle keittiön pöydän ympärillä olevista tuoleista.

Toisilleen täysin ventovieraat tytöt eivät kuitenkaan keksineet pitkäksi aikaa keskusteltavaa ja niinpä Sarianna ehdotti: ”Minulla on radio mukana, laitetaan musiikki soimaan.” Puhuessaan hän nousi tuolilta ja haki huoneestaan isokokoisen radion, asetti sen pöydälle ja kiinnitti

sähköjohdon pistorasiaan.

Erottautuminen

Tässä vaiheessa Ella olisi halunnut poistua toisten seurasta, mutta hän ei pystynyt liikahtamaan paikaltaan. Hänen kätensä tuntuivat kosteilta ja sydän hakkasi. Sarianna ruuvasi radion kanavia ja painoi sitten käynnitys-nappulaa. Radion volume oli suurella ja huoneessa oleville ei jäänyt epäselväksi, mitä ohjelmaa oli sillä hetkellä tarjolla.

Täysin yllättyneet tytöt jähmettyivät paikoilleen, osaamaatta sanoa sanaakaan.

3. LUKU

”JEESUS OI, JEESUS OI, JEESUS OI, JEESUS OI”, kaikui Sariannan radiosta koko asuntolan täydeltä! Tällaista tilannetta ei kukaan ollut osannut odottaa, ei edes Ella! Tämä yksi ainoa nimi riitti antamaan hänelle sen voiman, jota hän tässä tilanteessa tarvitsi. Sarianna selvisi hämmennyksestä ensimmäisenä:

”Jotakin jeesustelijoita”, hän sanoi halveksivasti. ”Älkää istuko siellä missä pilkkaajat istuvat”, Ellan mielessä kaikuivat tutut Raamatun sanat. Koska hänen rintapieleensä oli kiinnitetty laatta ”Jeesus rakastaa sinua”, hänen velvollisuutensa oli tässä vaiheessa poistua paikalta.

Sariannan etsiessä radiosta uutta kanavaa, Ella totesi: ”Minä taidankin jo lähteä huoneeseeni”, ja poistui seurasta. Sivusilmällä hän näki jähmettyneet tytöt, jotka säikähtänyt katse silmissään tuijottivat eteensä äärimmäisen vakavina, mutta Ella hymyili helpottuneena. Jumala oli tullut hänen avukseen! Hän ei ollut yksin, vaan Jumala johdatti tilanteita asuntolan seinien sisäpuolella. Erottautumalla joukosta, hän oli tunnustanut uskonsa. Nyt se oli tehty!

Keittiöstä kuului radion pauhina ja Ella uskalsi käynnistää oman kasettisoittimensa. Hän painoi korvan kiinni kaiuttimeen voidakseen kuulla edes vähän omaa musiikkiaan, sillä laulujen sanat eroittuivat juuri ja juuri, jos korva oli kiinni kaiuttimessa.

Tästä eteenpäin Ellan ympärille laskeutui

läpitukeva yksinäisyys ja hän säpsähti jokaista ääntä huoneensa oven takana.

Mutta elämä oppilaitoksessa jatkui. Seuraavana päivänä sisäoppilaitoksen pihamaa täyttyi pirsteistä tytöistä ja pojista, joita oli ohjeistettu pukeutumaan enemmän tai vähemmän istuviin työhaalareihin. Opettajat lähtivät viemään uusia oppilaita työpisteilleen, sillä oppilaat rahoittivat itse opintonsa, tekemällä puolet opiskeluajasta töitä.

Osa oppilaista pääsi tomaattihuoneelle, jossa oli meneillään sadonkorjuupäivä. Kypsät tomaatit kerättiin astioihin, vialliset ja puolikypsät lajiteltiin kakkosluokaan. Pian velvollisuudet kuitenkin unohtuivat, sillä tomaattihuoneessa työskentelevät keksivät itselleen mukavampaa puuhaa. Paksujen, taipuisten varsien välistä sinkoilivat tulipunaiset tomaatit puolin ja toisin, sillä tomaattihuoneelle oli äkisti puhjennut sota! Ilon ollessa ylimmillään, paikalle saapui opettaja tarkistamaan työn jälkeä. Tilanne vakavoitui kerrasta ja yllättävän innokkaina oppilaat jatkoivat kesken jäänyttä poimintaansa. Vain Sanna pälyili ympärilleen etsien puukkoa joka oli joutunut hukkaan, hänen pommittaessaan mädäntyneillä tomaateilla uutta tuttavuuttaan, Topia.

Sanna huolestui turhaan, sillä koulupäivän päätyttyä Topi työntyi sisälle tyttöjen asuntolaan.

Hän oli napannut Sannan puukon talteen, saaden hyvän syyn tulla tyttöä tapaamaan. Topista tulikin pitkäksi aikaa vakio vieras tyttöjen asuntolaan, sillä Topi ja Sanna olivat saman ikäisiä, viisitoistavuotiaita.

Elämää naapurikaupungissa

Pieni kaupunki kylpi aamuauringon säteissä ja ympärillä kohoavassa metsikössä oli nähtävänä syksyn värejä. Navakka pohjoistuuli muistutti hiljalleen lähestyvistä talvesta.

Jaana pakkasi koulukirjansa reppuun ja valmistautui lähtemään lukion oppitunnille, mutta hän tunsikin olonsa epävarmaksi.

Tämä johtui osittain siitä suuresta muutoksesta, mikä hänelle oli tapahtunut joitakin vuosia sitten, jolloin Jaana oli tullut uskoon. Silloin merkittävä rauha oli täyttänyt hänen sydämensä. Jumalan läsnäolossa monet kipeät asiat saivat lempeän, lohduttavan ja hoitavan kosketuksen, eikä sen jälkeen mikään ollut kuten ennen. Tämän suuren muutoksen jälkeen elämä oli muuttunut jännittäväksi ja tarkoitukselliseksi, ja sydämen täytti halu toteuttaa elämässä Jumalan suunnitelmaa.

Juuri se teki Jaanan olon nyt levottomaksi

sillä hän tunsikin selvästi, että hänen pitäisi olla jossakin muualla kuin missä nyt oli.

Hän oli juuri aloittanut lukion kolmannen luokan ja tänä vuonna olisi kauan odotetut ylioppilaskirjoitukset, jotka mahdollistaisivat pääsyn korkeakouluopintoihin. Miten hänen sukulaisensa ja ystävänsä suhtautuisivat siihen, jos hän tässä vaiheessa keskeyttäisi lukion? Silloin olisi takanapäin kaksi hukkaan heitettyä lukiovuotta! Olihan siinä toki ollut yleissivistävää opetusta elämänvarrelle, mutta varsinainen tavoite jäisi saavuttamatta, jos tässä vaiheessa keskeytti opiskelun lukiossa.

Huolimatta siitä, että hän ymmärsi mielessään pyörivän suunnitelman olevan täysin järjetön, mikään järjellinen ajattelu ei kuitenkaan poistanut sisäistä vaikutelmaa, että juuri nyt hänen pitäisi olla naapurikaupungin sisäoppilaitoksessa!

Jaana heitti reppunsa selkään, avasi kodin ulkooven ja käveli autolle. Saab käynnistyi vaivattomasti ja pian se hävisi vilkkaan maantien aamuruuhkaan. Edessä olisi jälleen yksi tavallinen opiskelupäivä lukiossa, mutta sitä Jaana ei ajatellut enempää, sillä juuri nyt hän tunsikin entistä voimakkaammin, että häntä tarvittiin jossakin muualla!

4. LUKU

Seuraavana aamuna Jaana istui mieteliäänä keittiössä. Hän oli juuri soittanut naapurikaupungin sisäoppilaitokseen ja kysynyt vapaata opiskelupaikkaa. Hän oli kuitenkin myöhässä, sillä lukuvuosi oli jo alkanut eikä hän ollut mukana yhteishaussa, jonka pohjalta valinnat oppilaitokseen oli jo tehty. Jaanan nimi merkittiin kuitenkin ylös, lukuisten muiden hakijoiden jälkeen viimeiselle varasijalle. Hänen edellään oli useita opiskelupaikan hakijoita, jotka mahdollisen peruutuspaikan ilmaantuessa pääsisivät sisäoppilaitokseen opiskelemaan ennen häntä.

Ei auttanut muu kuin heittää reppu selkään ja kaasutella Saabilla kaupungin läpi, lukion sivistävälle oppitunneille.

Välitunnilla Jaanan ystävä Tuulia tuli juosten hänen luokseen ja heilutti kädessään avointa kirjettä: ”Sain eilen kirjeen, jossa kerrotaan Ella nimisestä työstä, joka opiskelee naapurikaupun-

gin sisäoppilaitoksessa. Hän on hiljattain täyttänyt kuusitoista vuotta, eikä hän tunne ketään toista uskovaa siellä kaupungissa. Hänen isänsä on ollut tilanteesta hyvin huolissaan.”

Jaana hämmästytti: ”Niin nuori! Vain kuusitoistavuotias ja aivan yksin! Onpa tämä nyt merkittävä!”

Jaana kertoi Tuulialle omista sisäisistä vaikutteistaan ja jatkoi: ”Aamulla soitin koululle, mutta he laittoivat minut odottamaan viimeiselle varasijalle. Oppilaitokseen on ollut paljon hakijoita.”

Yhdessä Jaana ja Tuulia pohtivat erikoista yhtälöä. Molemmat tulivat siihen tulokseen, ettei Jaana pelkää kuvitellut, vaan todellakin Jumala halusi hänen lähtevän kyseiseen oppilaitokseen. Heistä tuntui, että Jumala tulisi järjestämään Jaanalle haluamansa opiskelupaikan, toisten hakijoiden ohitse.

Vaarallinen mäki

Myös sisäoppilaitoksella valmistauduttiin uuteen päivään. Tänään Ellan ryhmä vietiin oppilaitoksen autolla lanttumaalle. Oli avomaatuotannon päivä ja aika aloittaa lantun sadonkorjuu, sillä laajoilla vainioilla puuhaa riittäisi useammaksi viikoksi. Aamu ilma oli raikas, maan pinta valkoinen ja kohmeessa, sillä yöllä oli ollut pieni pakkas. Ilmassa oli myöhäissyksyn tuntua ja koleaan sään vuoksi jokainen oli yrittänyt pukeutua parhaansa mukaan lämpimästi.

Oppilaitoksen lanttumaa sijaitsi korkealla mäellä, sillä lantut rakastivat tuulta ja aurinkoa, ja niitä molempia riitti mäen huipulla. Pään korkeiset lantut odottelivat oppilaiden innokkaita käsiä ja kestäviä jalkoja, koska lanttuja jouduttiin kuljettamaan pellolla pitkiä matkoja.

Nokkelat oppilaat keksivät idean työn valmiiksi saattamiseksi. Kaarina, joka asui Ellan asuntolan viereisessä solussa, ehdotti: ”Asetutaan sopivalle etäisyydelle toisistamme ja muodostetaan ketju. Asko nostaa lantun ja listii sen, heittää sen Markkulle, Markku heittää minulle, minä heitän Ellalle, Ella heittää Sariannalle ja Sarianna Saaralle, Saara Merville, joka laittaa lantun traktorin karrille.

Jonkin aikaa toimittiin näin, mutta sitten Asko tuumasi että kuorma valmistuisi nopeammin, jos jokainen ensin nostaisi ja listisi lanttuja, ja vasta sitten muodostettaisiin ketju lanttujen heittämistä varten.

Työtuntien lähestyessä loppuaan, traktorin lava alkoi täyttyä ja silloin Mervi ehdotti: ”Minä voin ajaa traktorin takaisin koululle, minulla on ajokortti. Hypätkää kyytiin!”

Ella jäi pellolle odottamaan koululta saapuvaa kuljetusta, mutta osa oppilaista hyppäsi peräkärille, kun Mervi käynnisti traktorin. Mervi, joka yleensäkin oli oman tien kulkijaksi huomattu, ei tullut ajatelleeksi että traktorissa on erilaiset ajo-ominaisuudet kuin autossa. Hän käänsi traktorin kapealle sivutielle jyrkkään alamäkeen, jonka päässä oli Purojoen ylittävä kapea silta, ja laski traktorin vaihteen vapaalle. Traktori ja täyteen kuormattu perävaunu oppilaineen, lähti kiihtyvään vauhtiin.

Kaarina, joka oli jäänyt Ellan kanssa pellolle ja jolla myös oli ajokortti, huusi hädissään:

”Mervi ajaa vapaalla alamäkeen, hypätkää pois lavalta, traktori kaatuu!” Oppilaat toimivat salaman nopeasti ja hyppäsivät vauhdissa tien vieressä olevaan matalaan ojaan ja kierivät pellolle. Yksikään heistä ei vahingoittunut, mutta Mervi itse oli traktorin hytissä ja huomasi virheensä liian myöhään. Traktorin vauhti kiihtyi uhkaavasti ja alapuolella häämötti kapea joen silta. Syöksyisikö traktori jokeen, vai kenties kaatuisi? Hän ei saanut traktorin vauhtia hidastumaan, eikä se ollut enää hallinnassa.

Mervillä oli omat taustansa, joista hän ei ollut kenellekään kertonut, mutta nyt oli tilanne, jolloin hän huusi Jeesusta avuksi!

5. LUKU

Korkean mäen päällä seisovat oppilaat seurasivat traktorin menoa. Kuin ihmeen kaupalla se näytti pysyvän pystyssä ja pääsi sillan ylitse, mutta vauhti pysyi edelleen kovana. Nyt edessä oli toinen vaaratilanne, sillä traktori lähestyi T-risteystä, eikä Mervi saanut traktoria vielääkään pysähtymään! Lähestyvällä tiellä liikkui autoja, tulisiko yhteentörmäys?

Nyt Mervi saavutti T-risteyksen, ajopeli ei ollut hallinnassa, eikä se pysähtynyt. Mervi huusi jälleen Jeesusta avuksi. Yhtäkkiä lähestyvä tie tyhjeni autoista eikä mitakaan ajoneuvoja näkynyt, joten Mervi käänsi traktorin täydessä vaudissa T-risteyksestä vasemmalle. Traktori horjahti, peräkärri heittelehti, mutta ei kaatunut,

eikä kuormakaan pudonnut. Tämän jälkeen vauhti alkoi viimeinkin hidastua ja Mervi pysäytti traktorin tien laitaan. Hän oli tänään oppinut, ettei enää koskaan ajaisi traktorilla vapaalla vaihteella alamäkeen! Jalat vapisivat, sydän hakkasi ja kaiken kukkuraksi saadakseen laajemman kulman kääntymiselle, hän oli joutunut kääntymään päinvastaiseen suuntaan kuin minne oli menossa. Täytyi käydä vielä seuraavassa tienhaarassa kääntymässä, että voisi palata koululle. Nytpä hän saikin hyvän tilaisuuden harjoitella peruuttamista peräkärri perässä.

Kesti aikansa ennen kuin Mervi peruutusharjoituksensa jälkeen lopulta saapui koululle. Koeteleva päivä syöpyi Mervin mieleen pysyvästi.

Ella ryhtyy toimiin

Iltapäivällä kello seitsemäntoista, kun päivän opiskelut päättyivät, Ella pukeutui lenkkivaatteisiin, otti avaimen taskuunsa ja lähti juosten kohti kaupungin keskustaa. Matkaa kaupungille oli yli viisi kilometriä.

Lähempänä päämääräänsä hän pysähtyi kysymään ystävälliseltä vanhalta naiselta reittiohjeita ja tämä osoitti hänelle oikopolun seurakuntaan, jonne Ella kertoi olevansa matkalla.

Niinpä aivan pian hän saapui seurakunnan suureen pihapiiriin ja katseli ympärilleen. Ulkona hääräsi pari työmiestä, mutta muuten pihamaa oli tyhjä.

Kirkkorakennuksen päätyseinän suuret lasiovet houkuttelivat kulkijaa astumaan sisälle kirkkosaliin, ja koko etuseinämän kattava portaikko antoi vaikutelman, että seurakunta oli varautunut runsaaseen kävijämäärään. Ella suoristi selkänsä, pyyhkäisi muutaman hiussuortuvan kasvoiltaan ja astui näyttäville portaille. Noustuaan portaat ylös, hän avasi suuren lasioven ja astui seurakuntatalin eteiseen.

Lasisseinän läpi saattoi nähdä lämminhenkisen, kauniin kirkkosalin olevan tyhjä, eikä eteisesäkään näkynyt ketään. Hän oli siis jälleen kerran yksin. Pettyneenä hän alkoi tehdä poislähtöä, mutta astuessaan takaisin avaraan pihapiiriin, hän rohkaisi mielensä ja kysyi ohi kiiruhtavalta työmieheltä:

”Hei! Milloin täällä seurakunnassa on tilaisuuksia?”

”En minä tiedä, kysy talonmieheltä. Hän asuu tuolla rakennuksen takana”, työmies viittasi kirkkorakennuksen toiseen päätyyn.

Iloisena saamastaan opastuksesta, Ella lähti kiertämään kirkkorakennuksen takaosaan. Hän löysi rakennuksen päädyssä pensaiden reunustaman sisäänkäynnin, lähestyi arkana edessä hämmöttävää asunnon ulko-ovea ja painoi ovenkahvaa. Ovi oli lukossa, mutta sisältä kuului ääniä. Jännittyneenä hän soitti ovikelloa.

Oven avasi hoikka, tumma mies, joka ei vaikut-

tanut ollenkaan ilahtuneelta pienestä häirinnästä. Hänen takanaan näkyi tomera emäntä, jonka ympärillä hääräsi monta pientä lasta. Kenties Ella oli tullut hyvinkin kiireiseen aikaan, sillä kummankaan kasvoilla ei näkynyt hymyn häivääkään.

”Anteeksi, mutta milloin tässä seurakunnassa on seuraava tilaisuus?” Ella tiedusteli kyyneleitään nieleskellen. Yksinäisyys alkoi tuntua jo ylivoimaiselta.

”Normaalisti meillä on rukouskokous näin torstaisin, mutta seurakunnalla on ollut kesäloma, eivätkä tilaisuudet ole vielä alkaneet. Seuraava tilaisuus täällä on vasta ensi sunnuntaina”, miehen takana seisonut tomera nainen vastasi.

”Missä sinä asut?”, nainen uteli.

”Asun sisäoppilaitoksessa”, Ella vastasi.

Nähdessään Ellan kyyneleet, nainen sanoi:

”Valitettavasti tänään ei ole tilaisuutta.”

Ella ei voinut tehdä muuta kuin kiittää ja poistua paikalta. Syksyinen ilma tuntui viileältä ja kyyneleet valuivat yksinäisen tytön silmistä hänen juostessaan kapeaa tietä takaisin oppilaitokselle. Autot hidastivat ja väistelivät tiellä juoksevaa tyttöä, joka alkoi olla vaikeasti havaittavissa hämärätyvässä illassa.

Seuraavana aamuna, kiirehdittyään asunnolta koulun päärakennukseen Ella avasi oven ruokasaliin. Aamupalalla oli vain muutamia karjatalouspuolen oppilaita. Ruokasalissa hän etsi käsiinsä tarjottimen ja pari juomalasia. Sitten hän valitsi runsaalta tarjoilupöydältä pari leipää, maitoa, voita ja riittävän monta herkullista maksa- ja viipaleita ja oli juuri kääntymässä pois päin, kun yksi keittiön emännistä lähestyi häntä arkana, kysyen: ”Oletko Ella?”

Ella hämmästyi niin, että tarjotin oli pudota hänen käsistään.

6. LUKU

Toivuttuaan hämmennyksestään, hän kiirehti vastaamaan tuntemattoman naisen esittämään kysymykseen: ”Kyllä, minä olen Ella. Mistä tunnette minut?”

Keittiön pääemäntä tuli lähemmäksi, ojensi kätensä tarjoilupöydän ylitse ja esittäytyi: ”Olen Kaisu, rauhaa.”

Ella tarttui ojennettuun käteen ja vastasi tervehdykseen. Nyt hän ei voinut enää erehtyä! Kyseinen tervehdys oli kuin uskovien salakieltä, sitä tervehdystä eivät käyttäneet muut, eivät yksinkertaisesti voineet, jos sydämessä ei ollut rauhaa.

Mutta mistä tämä ystävällinen nainen tiesi hänen nimensä?

”Seurakuntamme talonmiehen vaimo soitti minulle eilen. Olit varmaankin käynyt siellä illalla. Hän antoi tuntomerkit sinusta ja koska sinulla on rintapielessä tämä merkki, niin se auttoi myös asiassa. Kenelläkään muulla täällä ei ole vastaavaa merkkiä.” Sitten hän jatkoi: ”Mieheni on talonmiehenä tällä oppilaitoksella ja me asumme tässä koulun pihapiirissä. Haluaisitko tulla tänä iltana meille kylään?”

Niinpä pitkän opiskelupäivän päätteeksi Ella huomasi istuvansa oppilaitoksen keittiön pääemännän olohuoneessa, hänen perheensä ympäröimänä. Kaksi vilkasta poikalasta hyöri hänen ympärillään, ihmetellen sinisessä puserossa olevia riikinkukon kuvia. Aika kului kuin siivillä.

Ilta oli jo myöhä, kun hän kiirehti takaisin tyttöjen asuntolaan. Hän oli iloinen, sillä vierailun aikana oli varmistunut, että hän pääsisi sunnuntaina tämän perheen kyydissä seurakunnan tilaisuuteen. Ella asteli reippaasti pimeässä illassa, puiden ja pensaiden välissä mutkitellen, kohden tuttua asuntolaa. Muita oppilaita ei ollut näin myöhään ulkona ja hänkin piti kiirettä päästäkseen nopeasti pois puiden varjoista, asuntolan valokeilaan.

Asuntolaan palattuaan hän huomasi, että yleis-

sissä tiloissa ei näkynyt ketään, mutta Sannan huoneesta kuului ääniä. Topi oli jälleen tullut vierailulle ja tuttuun tapaan Anne kuului olevan ”vartijana”. Isosiskomaisesti hän ohjeisti Sannaa, tarkaten nuorten välisiä tapahtumia.

Ella ei antanut tilanteen häiritä itseään, vaan vetäytyi omaan huoneeseensa ja sulki oven. Huomenna olisi perjantai, viikon viimeinen opiskelupäivä, jonka jälkeen toiset tytöt lähtisivät viikonlopuksi koteihinsa ja hän jäisi yksin koulun asuntolaan.

Öljynvaihto

Työt opistolla eivät aina sujuneet ongelmitta. Ella ja Saara saivat tehtäväkseen vaihtaa puutarhatraktorin öljyt. Kuunneltuaan oppitunnilla tarkasti he tiesivät, että mittatikun päässä täytyisi näkyä musta öljyjälki ennen kuin koneen saisi käynnistää.

Huolellisesti tytöt kaatoivat tyhjennettyyn tankkiin öljyä. Heidän omasta mielestään ainetta oli kaadettu jo vaikka kuinka paljon, mutta siitä huolimatta mittatikun päähän ei tullut pienintäkään merkkiä mustasta aineesta, heidän kastaessaan tikun päätä tankissa olevaan nesteeseen. Aikansa asiaa ihmeteltyään, Saara lähti kysymään opettajalta, miksi mittatikussa ei näkynyt mustaa öljykärkeä, vaikka kuinka paljon nestettä kaataisi tankkiin.

Opettaja tuli paikalle ja tarkisti tikun, nuuhkaisi tikun kärkeä ja kysyi. ”Mistä kanisterista te olette sitä öljyä laittaneet?”

Ella nosti opettajan nähtäväksi ison kanisterin. ”Yrittekö käynnistää traktorin?” opettaja kysyi. ”Ei tietenkään”, Saara vastasi. ”Emmehän voi käynnistää, kun mittatikussa ei näy öljykärkeä.”

”Hyvä”, opettaja totesi viileän rauhallisesti.

”Se olisi muuten ollut viiden tonnin remontti. Te olette laittaneet öljytankkiin bensaa! Tätä traktoria ei saa nyt käynnistää, vaan tankki menee tyhjennykseen, nyt heti.”

Tositarina kuusitoistavuotiaasta opiskelijasta, joka sisäoppilaitokseen saavuttuaan joutuu tekemään valinnan tunnustaako uskonsa. Aiemmin tuntemansa rohkeus katoaa, kun uudet opiskelijatoverit alkavat saapua asuntolaan. Tapahtuu kuitenkin yllättäviä käänteitä ja tarina vie lukijansa seuraamaan nuoren opiskelijan kohtaamia haasteita ja pieniä ihmeitä.

Teoksen ulkonäkö muistuttaa tarkoituksella opiskelijan luonnosvihkoa.

Kertomuksessa esiintyvät nimet ovat muutetut henkilöiden suojaamiseksi.

